

Mijn moestuin en ik, aflevering 33

De ervaringen van een nooit uitgeleerde moestuinier

Net zoals vele anderen verheugde ik me op een warme, zonnige zomer. En die kregen we.....

Twee emmertjes water halen

Het voorjaar gaat gelijk goed van start. Weken achtereen zon, een lekker temperatuurtje, niet te heet, niet te koud, helemaal perfect. Op de tuin zeggen we tegen elkaar: "Wat boffen we toch".

De lente gaat over in de zomer..... De weken volgen elkaar op en er valt geen druppel regen. Het wordt warmer en warmer. De regenton raakt leeg, het is een aantal weken niet mogelijk om te sproeien, omdat de pomp kapot is. Een lastige samenloop van omstandigheden. Dat kan gebeuren. Maar een beetje tuinier laat zich hierdoor niet uit het veld slaan.

Buurman Rob haalt emmers water uit de sloot, ik leeg ze in de kruiwagen. Buurman kruit een volle wagen naar mijn tuin. Daar vul ik gieters. Heeft de tuin toch nog water.

Terwijl we zo aan de slootkant een voorraad water inslaan, zien we meer tuinleden dit doen. Eigenlijk heel gezellig zo aan de slootkant. Er heerst een sfeer van saamhorigheid.

We zitten met z'n allen in hetzelfde schuitje.

Omgaan met teleurstellingen

Dit jaar is het, tenminste in mijn moestuintje, niet helemaal "wie zaait zal oogsten".

De eerste tegenslag doet zich ergens in het begin van het seizoen voor. Ik heb koolplantjes in de grond gezet. Ze slaan aan en de groei zit er goed in. Ik moet wel even slikken als ik op een dag zie dat de helft gesneuveld is. Vlak boven de grond doorgebeten. Er zijn geen slijmsporen. Slakken zijn het dus niet geweest. Ik vermoed dat muizen de daders zijn. Ik heb ze ook in de kas gespot, waar zij zich tegoed hebben gedaan aan de bloemkool.

Buurman heeft koolplantjes over, die ik krijg om de lege plekken weer te vullen. Dat verzacht de pijn. Het net rondom het bed sluit ik nu goed af. Knappe jongen die er nog bij kan.

Dan doemt na een paar maanden een ander probleem op. Ik wijt het aan de warmte en de langdurige droogte: alles op mijn moestuin heeft het zwaar en dat is ze aan te zien. Jonge plantjes verdwijnen en wat gezaaid is, komt maar niet boven de grond.

Net als in voorgaande jaren verheug ik me op de suikererwten. Dit jaar is het armoe troef. Planten verdorren voortijdig. Wat ik kan plukken is net genoeg voor een maaltje. Er hoeft niets te worden ingevroren. Zo ook de tuinbonen en kapucijners.

De oogst aan uien houdt niet over. Veel uitjes zijn amper groter dan formaat plantuitje. De aardappelen? Een kleine hoeveelheid misvormde exemplaren, doorzeefd met kleine gaatjes. Geen krat vol zoals anders.

Aardbeien, hier en daar een vruchtje, wel zijn ze lekker zoet

Uitjes : formaat plantuitje

De sluitkolen die het hebben gered, hebben veel gezond blad.

Het hart begint te sluiten. Zullen ze uitgroeien tot volgroeide kolen?

In de kas gebeuren er raadselachtige dingen met de komkommer. Nu eens verschijnen er achter elkaar vruchtjes die uitgroeien tot mooie gezonde komkommers, dan weer verdort er een hele reeks.

Bij andere tuinleden gaat het kennelijk wel goed. Hun oogst is zo overvloedig dat zij deze gul delen met anderen. Zo heb ik toch nog komkommers, courgettes, tomaten en meloenen. Ben ik uiteraard blij mee.

Aardappelen: formaat krieltjes

Het is wel slikken na al deze teleurstellende ervaringen. Je steekt er, met plezier overigens, veel tijd en werk in en hoopt dat dit zich uitbetaalt. Het is een leermomentje: de natuur laat zich niet de wet voorschrijven. Je kunt er weinig anders mee kunt doen dan het te accepteren.

Tel je zegeningen

Nu wek ik misschien de indruk dat alles dit jaar één grote mislukking is. Maar het is niet enkel kommer en kwel. Er gebeuren veel mooie dingen op mijn tuin.

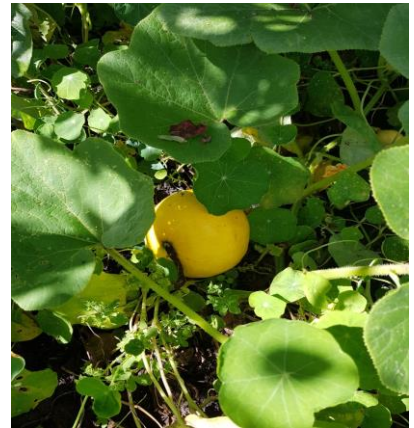
De bieten maken de verwachting wel waar. Volgroeid, niet alleen mooi maar ook lekker. De tweede zaai is nog niet opgekomen. Maar ik blijf hopen. Misschien wacht het zaad in de grond op betere tijden.

En de bessen? De struiken hangen vol. Rode, witte, zwarte. Emmertjes vol kan ik plukken.

De courgetteplanten zien er weliswaar wat armoedig uit, maar ik kan er regelmatig van plukken. Bij de pompoenplanten zie ik tussen al het blad pompoentjes verschijnen.

De talrijke bloemetjes van de sperziebonen beloven een rijke oogst. Ik zie meer druiventrossen hangen dan vorig jaar. In de koude bak gaat het voorspoedig met de puntpaprika's.

Dit jaar is mijn tuin één bloemenzee: Zonnebloemen, Zinnia's, Goudsbloemen, Oost-Indische kers, Lathyrus, zij bloeien dat het een lieve lust is en worden druk bezocht door bijen en hommels.

Tussen het groen hier en daar pompoentjes

Bij het insectenhotel aan mijn huisje is het bij mooi weer een drukte van belang. Wilde bijen vliegen af en aan. Vele openingen in de houtblokken en bamboe zijn afgesloten. Een teken dat de kraamkamertjes gevuld zijn met broed.

Het insectenhotel is erg in trek

En na maanden van hitte en droogte dan eindelijk de regenbuien. Tot mijn verrassing zie ik dat de gezaaide bietjes alsnog opkomen. Ook van de kastanjewortels bespeur ik hier en daar een groen puntje boven de grond. Hoe de omstandigheden in de achterliggende maanden ook zijn geweest, de natuur kan veel incasseren en heeft de kracht om zich te herstellen.

Een les voor mij: hoe de omstandigheden ook zijn, er is altijd wel iets waar je blij van wordt. Dus welke narigheid zich ook voordoet, gewoon doorgaan met zaaien en planten en af en toe gewoon genieten van al het moois. En hoe weinig ook, er is altijd wel wat te oogsten.

Een gezoem van hommels en bijen bij de Lathyrus